

GEVEN VOOR LEVEN – 3

Orgaandonatie: een persoonlijke ervaring

DONOREN
ZIJN VAN
LEVENSBELANG

Het is woensdagmorgen en ik open mijn ogen. Na dagen van diepe slaap hebben de artsen en verpleegkundigen besloten mij vandaag wakker te laten worden. De beademingstube is in de loop van de ochtend al verwijderd, maar ik ben nog verbonden met talloze infusen, hartbewakeningsapparatuur en nierdialyse. Half versuft door de pijnstillende medicatie wordt ik wakker en probeer me te realiseren wat mij is overkomen. Op mijn buik voel ik een grote ‘ritssluiting’ met metalen ‘nieten’. Ik ben verward en boos en wil mijn vrouw en kinderen zien. Misschien kunnen zij mij vertellen wat er met mij is gebeurd. In mijn geheugen zit een ‘zwart donker gat’ van twaalf dagen. Wat ik me nog herinneren kan is dat ik op een vrijdag met de ambulance van het ziekenhuis in Haarlem naar het Leids Universitair Medisch Centrum ben gebracht (LUMC). Twee dagen later - op zondagmorgen - stopte mijn lever acuut met functioneren en raakte ik in coma. Binnen 36 uur werd ik geopereerd in Leiden en mocht ik een donorlever ontvangen. Later vernam ik dat mijn lever totaal vernietigd was door het verraderlijke Hepatitis-B virus. Naar alle waarschijnlijkheid ben ik daar bij mijn geboorte of in mijn kinderjaren door besmet geraakt. Nu heeft het virus genadeloos toegeslagen en het heeft in verloop van slechts enkele weken tijd mijn lever stukje bij beetje ‘opgegeten’.

Een open deur in de hemel

Nog twee dagen op de Intensive Care. Dan worden de laatste infusen afgekoppeld. De nierdialyse is gestopt. Via de ‘beddenplank’ word ik op een normaal ziekenhuisbed gerold. En rond het middaguur ga ik met mijn vrouw en kinderen naar ‘de afdeling’. Heerlijk, die éénpersoonskamer na al die drukte op de IC. Voor het eerst - na bijna twee weken - zie ik weer het daglicht. Het is een bijzonder en emotioneel moment. De zon schijnt op een wonderlijke manier door de wolken. Het is alsof de hemel voor mij open gaat en God zijn hand naar mij reikt. Ik mag een nieuw begin maken met mijn leven. De tranen stromen uit mijn ogen. Wat is Hij een genadige God! Dan volgen weken van herstel en revalidatie. Het is een vreemde gewaarwording dat je helemaal niets meer zelfstandig kunt doen. Ik moet ook weer leren lopen. Uiteindelijk zal ik 32 dagen in het ziekenhuis moeten blijven. Dan kom ik thuis: twee dagen voor mijn 50e verjaardag.

Als Hizkia

Vaak heb ik die weken in het ziekenhuis gedacht aan koning Hizkia. U leest zijn verhaal in 2 Koningen 20: “In die dagen werd Hizkia ten dode toe ziek.” Hij krijgt van de profeet Jesaja te horen dat hij niet zal herstellen, maar zal sterven. Hizkia moet maar afscheid nemen van zijn familie en de zaken voor zijn begrafenis gaan regelen. Maar Hizkia laat zich door dit onheilsbericht niet ontmoedigen. Hij zoekt het aangezicht van de HERE en bidt om genezing. En wat gebeurt: God verhoort zijn gebed en Hizkia mag vijftien jaren aan zijn leven toevoegen. Ik heb - net als Hizkia - in het ziekenhuis veel ‘gesprekken’ gehad met God. Inmiddels mocht ik al weer vijf jaren van Hem verder leven. Wanneer mijn leven op aarde zal eindigen is niet belangrijk. Elke dag ervaar ik als een kostbaar geschenk dat de HERE mij geeft.

Handicap

Alhoewel ik regelmatig naar het ziekenhuis moet voor controles en ik heel wat medicijnen moet slikken, voel ik mij niet ziek. Ik voel mij eerder gehandicapt. Graag zou ik veel meer dingen willen doen, maar aan mijn lichaam ervaar ik mijn beperkingen. Dat is soms lastig, maar het is niet anders. Wat ik kan doen, doe ik met plezier en met heel mijn inzet.

Ondanks mijn ‘handicap’ ben ik maar wat dankbaar dat ik zo snel een donorlever mocht ontvangen. Mijn nieuwe lever

is inmiddels een stukje van mijzelf geworden. Zo ervaar ik het in ieder geval. Maar elke dag word ik wel geconfronteerd met de transplantatie die ik heb mogen ondergaan door het grote litteken op mijn buik en de medicijnen die ik tweemaal daags moet slikken.

Vragen

De eerste weken na mijn transplantatie heb ik mij vaak afgevraagd: waarom moest mij dit nu overkomen? Waarom werd het werk in de gemeente van Haarlem-Noord al na twee jaar zo abrupt afgebroken? En wat wil God nog met mijn leven en mijn talenten? Het zijn vragen waarop ik geen pasklaar antwoord heb gekregen. Maar blijkbaar waren drie keer zeven jaren werken in de Wijngaard voor de HERE God genoeg. Zo heb ik het zelf een 'plaats' gegeven. En hoe het verder moet? Ik leg mijn leven vol vertrouwen in zijn handen. Hij zal wel aangeven hoe ik mijn talenten nog kan gebruiken.

Ik las ergens dat de meeste mensen die een orgaantransplantatie achter de rug hebben, zich op een zeker moment voor de donor gaan interesseren. Dat herken ik ook bij mijzelf. Je hebt veel tijd om na te denken als je alleen ligt op een ziekenhuiskamer: Wie zou mijn donor zijn geweest? Was het een man, een vrouw? Wat voor een mens is het geweest? Hoe oud was hij? Heeft hij vrijwillig en bewust zijn organen ter beschikking gesteld of hebben anderen daarover beslist? Hoe is hij gestorven? Er is mij alleen verteld dat mijn donorlever uit Oostenrijk komt. Wie de gever is, weet ik niet. Ik kan slechts in stilte hem en zijn familie bedanken voor het geschenk van mijn nieuwe lever.

Ben ik erg veranderd door wat ik heb meegemaakt? Eigenlijk zouden mijn vrouw en kinderen die vraag moeten beantwoorden. Wat ik bij mijzelf merk is dat ik veel emotioneler ben geworden. De tranen kunnen zomaar in mijn ogen opkomen. Maar uit ervaring weet ik dat dit iets is wat bij veel mensen voorkomt die een ingrijpende operatie hebben moeten meemaken. Gelukkig is mijn karakter niet veranderd. Daar was ik aanvankelijk wel bang voor. Misschien dat ik nog wat beter kan relativeren dan voorheen. Want wat kunnen mensen zich soms druk maken over veel aardse dingen terwijl er veel belangrijker zaken zijn in dit kortstondige leven, zaken waar zij schijnbaar moeiteloos aan voorbij gaan.

In de talloze verhalen die ik gelezen heb van patiënten die wachten op een donororgaan lees ik hoe de hoop op een transplantatie hen de moed geeft om door te zetten. In feite wachten zij op de dood van hun toekomstige donor. Maar mag je - bijbels gezien - wel uitzien naar de dood van een ander? Is dat niet een heel erg egoïstische en dus zondige instelling? Ik besef dat wat mij is overkomen vrij uniek is. Mijn wachttijd duurde minder dan 36 uur! Bovendien was ik die uren buiten bewustzijn. Mij is een lange wachttijd en een gevoel van schuldig zijn aan de dood van een ander bespaard gebleven.

Tenslotte

Wat betekent het nu om te leven met het orgaan van iemand die gestorven is? Dat het uiteindelijk God is, die mij de mogelijkheid geeft om verder te kunnen leven. Hij heeft mij - zo ervaar ik het - 'teruggegeven' aan mijn vrouw en kinderen. Zeker, ik besef dat ook een gelukte transplantatie geen garantie biedt voor een lang leven; de dreiging van afstoting zal altijd blijven bestaan. Maar wat was het geweldig om de geboorte van mijn eerste kleinkind te mogen meemaken en haar nu te mogen zien opgroeien. Dat dank ik aan de artsen die op tijd hebben kunnen ingrijpen, aan mijn anonieme donor en zijn familie, aan het gebed van velen, maar bovenal aan de God van mijn leven. In zijn beschermende handen weet ik mij - met mijn nieuwe lever - veilig en geborgen. Er is niets dat mij kan scheiden van Zijn liefde, omdat ik weet dat Zijn Zoon - als Donor - ook voor mij Zijn leven heeft gegeven!

Leeuwarden

ds. Jan K.C. Kronenberg

Natuurlijk kunt u een reactie sturen: ds. J.K.C. Kronenberg, Idzerdastins 74, 8925 AJ Leeuwarden of dsjkc@upcmail.nl